

man engang er bleven opmærksom paa en fuldstændig Mangel paa imedens Lovens endnu er under Behandling, undlader at gjøre; hvad man kan, for at faae en saadan Mangel af hjulpen, og Udvalgets Fleertal antager; — og jeg troer, at Udvalget i den Henseende i sin Heelhed, idetmindste har Saadant tidligere været Tilfældet; er enigt. — At det Fornødne vil kunne naaes ved en Bestemmelse om, at i paa-gjældende Tilfælde skal Sagen foretages af en Nabocommunalbestyrelse; det sees ikke, at dette er forbundet med nogen Vanstuelighed; og det er den simpleste Maade, hvorpaa man tilveiebringer den manglende Autoritet. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale de tre første Endringsforslag.

Lehmann: Jeg beklager, at jeg ved Sygdom var forhindret fra at være tilstede ved Sagens tidligere Behandling; den ligger saa nær ved de Forretninger, hvormed jeg i tidligere Embedsstillinger har havt at gjøre, at jeg kunde have ønsket at deeltage i Forhandlingen. Nu skal jeg blot indskrænke mig til at sige et Par Ord om de Endringsforslag, her foreligge, idet jeg ikke har troet at burde forøge deres Tal ved selv at fremkomme med Forslag paa et saa seent Stadium af Sagen. Jeg troer, at Forslaget til § 2 er hensigtsmæssigt; det fordres nemlig i § 2, at den, der vil forebringe en saadan Sag, skal opgive alle dem, som dertil skulle indvarsles, og det er efter almindelige Retsgrundsætninger en Selsølg; at den Beslutning, der tages, eller den Ordning, der finder Sted, kun har forbindende Kraft mod dem, der ere indkaldte; men det kan ofte være et tvivlsomt Spørgsmaal, hvem der i saadanne Sager er de Paagjældende, og det kan i ethvert Tilfælde meget let forekomme, at de Paagjældende deri, selv om Retspørgsmaal er tvivlsomt, kunne begaa Feiltagelser. — og jeg skal her bemærke, at det jo er i høj Grad ønskeligt, at alle de vedkommende Bodeiere kunne fremme Sagen uden at the for meget til juridiske Sagkyndige. — der kan nu

opstaa meget store Forviklinger og Strid om, hvilke Følger en saadan Feil kan have, om den mulig endog kan bevirke, at den hele stedfundne Ordning af Sagen bliver casabel, ligesom i alt Fald den Enkelte, som ikke særlig har været tilkaldt til en saadan Sag, kan benytte den begaaede Feil til at gjøre ofte maafee meget chikaneuse Indvendinger mod at tage sin Deel i det fremkomne Resultat. Jeg troer derfor, at det er rigtigt, og navnlig at det har en høj Grad af Interesse for alle dem, der ønske, at dette Lovforslag virkelig maa komme til at stiftet præctiff Nytte, at der gives en om jeg saa maa sige, almindelig Indkaldelse, saaledes at Ingen bagefter kan undskyldes sig med, at han har været uvidende om Sagen, og deri søge et Paaskud til at unddrage sig for at tage Deel i den ved Kjendelsen fastsatte Foranstaltninger. I flere lignende Tilfælde, og netop især i Veie og Bantager, har man ogsaa anseet en saadan almindelig Indkaldelse for at være aldeles nødvendig eller i ethvert Tilfælde i højeste Grad i de Paagjældendes Interesse, for at der kan finde en virkelig Afgjørelse Sted, og de Vedkommende ikke skulle være nødsaget til enten i alle saadanne Sager at henvende sig til Sagførere, eller løbe den Risiko, at den hele Forretning forspildes, eller at der i alt Fald bagefter møder en heel Deel Spørgsmaal om, hvorvidt den gjælder eller ikke gjælder for den Enkelte. Jeg maa altsaa anbefale en saadan almindelig Indkaldelse ved Siden af den nævnlige Indkaldelse, som ganske vist bør bibeholdes; thi det er ikke Hensigten at fritage Vedkommende for Uleilighed, men at forebygge, at det Hele skal blive spildt, og netop den Omstændighed, at der ved Siden af den almindelige Indkaldelse skal finde navnlig Indkaldelse Sted, gjør, at man med Tryghed kan gaae ind paa Forslaget. — Forslaget under Nr. 2 skal jeg ikke omtale. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 3, skal jeg bemærke, at det er en Udvei, der ikke er meget tiltalende, men Ulykken er den, at man ved et Spørgsmaal, der angaaer private For-